

Sygnatura akt VIII C 279/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztejn

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda A. K. kwotę 3.826,60 zł (trzy tysiące osiemset dwadzieścia sześć złotych sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 listopada 2017 roku do dnia zapłaty
2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda A. K. kwotę 1.617 zł (jeden tysiąc sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu całości;
3. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 519,16zł (pięćset dziewiętnaście złotych szesnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 279/20

UZASADNIENIE

W dniu 23 marca 2020 roku powód A. K., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w S. powództwo o zasądzenie kwoty 3.826,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 1 września 2017 roku doszło do uszkodzenia samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) należącego do A. W.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie (...). W związku z powstałą szkodą A. W. wynajęła od powoda pojazd zastępczy za stawkę dobową 221,40 zł brutto na okres 33 dni (1 września 2017 roku – 4 października 2017 roku). Z tytułu opisanych usług powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 7.306,20 zł, którą przedstawił do zapłaty ubezpieczycielowi. Pozwany uznając swoją odpowiedzialność wypłacił z powyższego tytułu kwotę 1.710 zł, uwzględniając stawkę dobową na poziomie 95 zł brutto oraz okres najmu od dnia 1 września do dnia 19 września 2017 roku (18 dni). W ocenie powoda stawka na poziomie 95 zł była zasadna przez okres wyłącznie 14 dni, zaś w późniejszym okresie stawka ta winna wynieść 221,40 zł. Odnośnie czasu najmu pełnomocnik wyjaśnił, iż oględziny pojazdu miały miejsce w dniu 12 września 2017 roku, pozwany przekazał poszkodowanej kosztorys w dniu 27 września 2017 roku, co przy uwzględnieniu technologicznego czasu naprawy (5 dni) oraz dodatkowych dni organizacyjnych oraz na skompletowanie części zamiennych, uprawniało poszkodowaną

do korzystania z pojazdu zastępczego do dnia 4 października 2017 roku. Zaznaczył przy tym, że niesporna część odszkodowania została wypłacona w dniu 2 października 2017 roku oraz iż poszkodowany nie ma obowiązku finansowania naprawy z własnych środków. W zakresie wysokości stawki za najem podniósł, że stawka stosowana przez powoda ma rynkowy charakter, przy czym powód uznaje stawkę na poziomie 95 zł brutto za proponowany przez pozwanego okres 14 dni (pozwany uznał 18 dni najmu, jednak informację o możliwości zorganizowania najmu przesłał poszkodowanej dopiero w dniu 4 września 2017 roku, a więc kiedy łączyła ją już z powodem umowa najmu), natomiast za pozostały okres stawka powinna wynieść 221,40 zł, skoro w tej części pozwany nie zorganizowałby i nie zrefundowałby kosztów najmu pojazdu zastępczego.

(pozew k. 6-12)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, iż już w dacie zgłoszenia szkody (4 września 2017 roku) pozwany poinformował poszkodowaną o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego, a także o weryfikacji stawki za najem pojazdu od podmiotu trzeciego do kwoty 95 zł brutto. Poszkodowana nie korzystając z tej propozycji przyczyniła się do zwiększenia rozmiarów szkody. Ponadto wskazał, iż najem auta zastępczego w przypadku szkody częściowej nie powinien być dłuższy od czasu obiektywnie niezbędnego do naprawy uszkodzonego pojazdu.

(odpowiedź na pozew k. 46-56)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie, przy czym pozwany uzupełniająco oświadczył, iż nie kwestionuje, że na rynku lokalnym mogą występować stawki w wysokości jak u powoda, a także że naprawa pojazdu może zostać zlecona w rozliczeniu bezgotówkowym, przykładowo w jednym z warsztatów współpracujących z ubezpieczycielem. Pełnomocnik powoda wskazał z kolei, że poszkodowana mogła wypowiedzieć umowę najmu samochodu zastępczego z zachowaniem 1-dniowego okresu, tj. najwcześniej w dniu 5 września 2017 roku.

(pismo procesowe k. 78-79, k. 81-81v., k. 88-90, k. 135-136, protokół rozprawy k. 201)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 września 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) o nr rej. (...) będący własnością A. W..

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(z akt szkody: oświadczenie sprawcy zdarzenia drogowego; okoliczności bezsporne)

Jeszcze tego samego dnia poszkodowana zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki K. C.. Stawka za najem została ustalona na kwotę 180 zł netto za każdą rozpoczętą dobę najmu. Jednocześnie A. W. przelała na powoda wierzytelność w stosunku do sprawcy szkody oraz pozwanego z tytułu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 1 września 2017 roku. Wartość wierzytelności została oznaczona jako iloczyn dobowej stawki najmu oraz ilości dni, w których pojazd zastępczy był używany.

W dniu 4 września 2017 roku A. W. zgłosiła szkodę pozwanemu. W odpowiedzi pozwany potwierdził fakt przyjęcia zgłoszenia oraz poinformował poszkodowaną o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego wraz z pokryciem jego kosztów. W załączonych informacjach ubezpieczyciel przedstawił przykładową ofertę współpracujących z nim partnerów, która dla klasy pojazdy C przewidywała dobową stawkę najmu na poziomie 95 zł brutto. Jednocześnie wyjaśnił, że w przypadku szkody częściowej okres najmu nie powinien być dłuższy od czasu obiektywnie niezbędnego do naprawy uszkodzonego pojazdu, że poszkodowana może wybrać inną firmę wynajmująca pojazdy zastępcze,

zastrzegając jednocześnie, że w każdym przypadku zarówno czas najmu, jak i jego koszt podlegają weryfikacji, zaś wynajęty pojazd powinien być zbliżonej klasy - nie wyższej niż pojazd uszkodzony.

W wiadomości email z tego samego dnia pozwany został poproszony o wskazanie, czy uszkodzonej może zostać podstawiony pojazd zastępczy, jeśli tak, jakiej klasy, z jakiej wypożyczalni, po jakiej stawce, czy z najmem są związane opłaty dodatkowe, jak długo uszkodzona może korzystać z pojazdu zastępczego. Pozwany nie udzielił odpowiedzi na przedstawione mu pytania.

Oględziny uszkodzonego pojazdu odbyły się w dniu 12 września 2017 roku.

Decyzją z dnia 29 września 2017 roku pozwany poinformował A. W. o przyznaniu odszkodowania w wysokości 5.619,24 zł z tytułu szkody w pojeździe marki V., która to kwota została przelana na rachunek bankowy uprawnionej w dniu 2 października 2017 roku.

(...) zastępcze uszkodzona użytkowała do dnia 4 października 2017 roku.

(umowa najmu pojazdu zastępczego k. 19-19v., umowa przelewu wierzytelności k. 20, protokół zdawczo-odbiorczy k. 21, decyzja k. 35, potwierdzenie przelewu k. 36, potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody wraz z załącznikiem k. 58-60, z akt szkody: korespondencja email; okoliczności bezsporne)

W dniu 11 października 2017 roku powód wystawił na A. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.306,20 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 33 dni. Pismem z dnia 12 października 2017 roku, doręczonym w dniu 18 października 2017 roku, powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 30 dni należności wynikającej z wystawionego dokumentu księgowego.

Decyzją z dnia 13 listopada 2017 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 1.710 zł brutto w oparciu o przesłaną mu fakturę. Wyjaśnił, iż zweryfikował czas najmu do 18 dni oraz dobową stawkę do kwoty 95 zł brutto, za którą oferował uszkodzonej możliwość zorganizowania auta zastępczego.

W arkuszu wyliczenia zasadnego czasu wynajmu pojazdu zastępczego pozwany wskazał, że na uznany 18-dniowy okres najmu składają się: technologiczny czas naprawy – 5 dni, czynniki wpływające na czas wynajmu pojazdu (zgłoszenie szkody, oględziny) – 11 dni (okres od dnia 1 do dnia 12 września 2017 roku) oraz 2 dni organizacyjne.

(faktura k. 22, wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 23-25v., decyzja k. 26-26v., arkusz k. 82a, okoliczności bezsporne)

Technologiczny czas naprawy samochodu marki V. (...) mógł wynieść 9 dni roboczych.

Dobowa stawka za wynajęcie pojazdu porównywalnego do V. (...) (segment C – klasa niższa średnia) w 2017 roku mogła wynieść w regionie (...) przy wynajmie bezgotówkowym netto: od 115 zł do 240 zł.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 93-111, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 172-175)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach szkody, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd oparł się również na zeznaniach świadka oraz opinii biegłego sądowego P. K.. Oceniając opinię biegłego sądowego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się

na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. W treści opinii biegły wyjaśnił, w oparciu o jakie kryteria ustalił konieczny okres do realizacji naprawy samochodu marki V. (...), przedstawił także rynkowe stawki najmu pojazdu obowiązujące w 2017 roku.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikała na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 1 września 2017 roku, w wyniku którego należący do A. W. samochód marki V. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanej do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, jak również rynkowego charakteru stawek powoda. Z kolei powód uznał stawkę 95 zł brutto za okres 14 dni i żądał dopłaty świadczenia wyłącznie za pozostały okres najmu.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowił uzasadniony okres korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego przez okres 19 dni oraz stawka dobowa za najem. W ocenie pozwanego uzasadniony okres najmu wynosił 18 dni przy stawce 95 zł brutto.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że na dzień zgłoszenia szkody pozwany nie przekazał A. W. jakichkolwiek konkretnych informacji na temat możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego. Pozwany poprzestał na wymienieniu nazw współpracujących z nim wypożyczalni oraz wskazał przykładową ich ofertę cenową, bez określenia jednak zasad, na jakich najem by się odbywał, a także bez wskazania warunków, których spełnienie będzie skutkowało tym, że oferta przestanie być przykładowa. Co istotne, przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter, zresztą sam pozwany określił je mianem „przykładowych”. Wskazać również należy, że wprawdzie pozwany zastrzegł w przesłanej informacji, że w każdym przypadku zarówno czas najmu, jak i jego koszt podlegają weryfikacji, zaś wynajęty pojazd powinien być zbliżonej klasy - nie wyższej niż pojazd uszkodzony, to jednocześnie nie wyjaśnił, w oparciu o jakie przesłanki weryfikacja ta zostanie przeprowadzona. W szczególności pozwany nie zastrzegł, że stawka najmu zostanie zweryfikowana do wysokości wymienionych – przykładowych stawek. W istocie zatem A. W. nie otrzymała żadnej precyzyjnej informacji na temat najmu pojazdu zastępczego, skoro w oparciu o przesłany jej dokument nie była w stanie poczynić żadnych konkretnych ustaleń w/w zakresie. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowaną o oferowanych przez niego warunkach najmu. Przypomnienia wymaga w tym miejscu, że poszkodowana zwracała się do pozwanego o podanie szczegółowych informacji na temat możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego i w tym zakresie nie doczekała się żadnej odpowiedzi. Inercja pozwanego pozbawiła poszkodowaną możliwości porównania chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów (tj. powoda i wypożyczalni ubezpieczyciela), co pozwoliłoby jej racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego, ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Wreszcie uwypuklenia wymaga, że powód za okres 14 dni przyjął stawkę pozwanego pomimo, że stosowane przez powoda stawki - co wprost wynika z opinii biegłego sądowego - mieszczą się w granicach stawek rynkowych stosowanych na (...) rynku w 2017 roku. Wprawdzie pozwany przyjął okres 18 a nie 14 najmu, jako uzasadniony, to jednocześnie informacja o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego została przekazana poszkodowanej dopiero w dniu 4 września 2017

roku, a więc pierwsze 4 dni najmu, mieszczące się w okresie uznanym przez pozwanego, powód był uprawniony liczyć po wyższej stawce. W ocenie Sądu, w świetle powyższych rozważań, stanowisko powoda należy wręcz poczytać, jako swoisty ukłon w stronę pozwanego, w istocie bowiem A. W. była uprawniona do wynajęcia pojazdu za stawkę stosowaną przez powoda przez cały okres najmu, skoro nie została ona prawidłowo poinformowana o możliwości wynajęcia za pośrednictwem ubezpieczyciela pojazdu zastępczego, a pouczenie o weryfikacji stawki sosowanej przez podmiot trzeci tak naprawdę nie wskazywało, w jaki sposób i w oparciu o jakie kryteria weryfikacja ta miałyby nastąpić.

Sąd uznał ponadto, że poszkodowana mogła korzystać z pojazdu zastępczego do dnia 4 października 2017 roku. Przypomnienia wymaga, że oględziny pojazdu odbyły się w dniu 12 września 2017 roku, kosztorys naprawy został przesłany poszkodowanej w dniu 27 września 2017 roku, a bezsporna część odszkodowania wypłacona w dniu 2 października 2017 roku. W drugiej kolejności wskazać należy, że jak wyjaśnił biegły sądowy w pisemnej opinii, technologiczny czas naprawy pojazdu marki V. (...) mógł wynieść 9 dni. Nie budzi przy tym wątpliwości, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego nie ogranicza się wyłącznie do technologicznego czasu naprawy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w cyt. uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu najmu pojazdu zastępczego zmierza do wyeliminowania negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia pojazdu i obejmuje rzeczywisty okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania ze swojego pojazdu. Odpowiedzialność ta nie ogranicza się do czasu technologicznej naprawy lecz obejmuje wszystkie obiektywne czynniki wpływające na proces naprawy np. możliwości organizacyjne warsztatu naprawczego, obłożenie zamówieniami, dni wolne od pracy, oczekiwanie na części, przekazanie pojazdu do naprawy i jego odbiór, czynności ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody. W ocenie Sądu nie sposób podzielić przy tym stanowiska, że poszkodowany nie powinien zwlekać ze zleceniem naprawy do czasu wypłaty świadczenia przez ubezpieczyciela, czy też do czasu otrzymania od ubezpieczyciela końcowego kosztorysu. Powyższe wymagałoby bowiem angażowania przez poszkodowanego własnych środków pieniężnych bez gwarancji, że wydatek taki zostanie w przyszłości zrefundowany w całości przez ubezpieczyciela. Sąd podziela jednocześnie stanowisko przedstawione w opinii biegłego, że rozpoczęcie naprawy przed wypłatą bezspornej części świadczenia rodziłoby ryzyko pozbawienia się dowodów w sprawie szkodowej (poprzez naprawę samochodu, która usunęłaby takie dowody) i skutecznego dowodzenia swoich roszczeń. W realiach niniejszej sprawy irrelevantne znaczenie ma przy tym okoliczność, czy termin rozpoczęcia naprawy należy utożsamiać z dniem przesłania przez pozwanego kosztorysu naprawy (27 września 2017 roku), czy też dopiero z dniem wypłaty świadczenia odszkodowawczego (2 października 2017 roku), w przypadku bowiem obu dat technologiczny czas naprawy – wykracza poza końcową datę najmu wskazaną przez powoda.

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzytelności, mógł się skutecznie domagać wyłącznie uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3.826,60 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.826,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 listopada 2017 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie pozwany został wezwany do zapłaty kwoty wynikającej z faktury VAT w terminie 30 dni od otrzymania wezwania (18 października 2017 roku), który upływał w dniu 17 listopada 2017 roku. Odsetki od dnia następnego były zatem w pełni zasadne.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. Na zasądzone od pozwanego koszty procesu w kwocie 1.617 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 500 zł.

Ponadto, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 519,16 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.